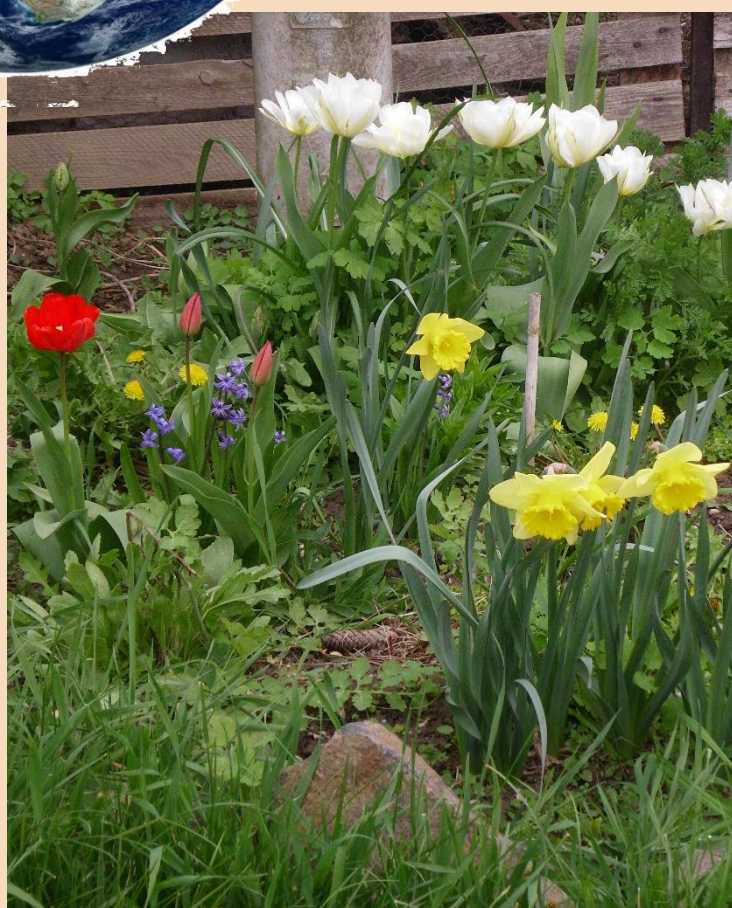


2. évfolyam,  
1. szám, 2026. március



© Minden mű a szerzők szellemi tulajdona

**Szerzők:**

**Gulyás Panna Ilona  
Határ Ábel Gábor  
Hende Iringó  
Jakab Boglárka  
Jágerné Krujber Ramóna  
Kerekes Aliz  
Molnár Vivien  
Novák Adél  
Novák Benedek  
Sándor Vilmos  
Pintér Amádé  
Pintér Illangó  
Pintér Jávor  
Sidor Krisztina  
Suki Ottó Kristóf  
Tóth Nóra  
Tóth Albert**

**2. évfolyam, 1. szám, 2026. március**

**Kiadó: Kis Alkotók Köre**

**Szerkesztő: Pintér Illangó**

**Mentor: Pintérné Gépész Bettina és Jakab-Cser Anasztázia**

**Székhely: 2184 Vácegres, Toldi utca 7.**

**ISSN 3094-1504**

**Honlap: [www.tevelap.hu](http://www.tevelap.hu)**

**<https://fiatalok-szava-folyoirat.webnode.hu>**

**[www.helma.hu/kereses/sorozat/terkep-az-elethez-gyermekszerzok-lapja](http://www.helma.hu/kereses/sorozat/terkep-az-elethez-gyermekszerzok-lapja)**

## **TARTALOM**

<b>Tartalom .....</b>	<b>3</b>
<b>Bátorító bevezető .....</b>	<b>4</b>
<b>Végtelen versek.....</b>	<b>5</b>
<b>Témára tekintés.....</b>	<b>6</b>
<b>Végtelen versek.....</b>	<b>9</b>
<b>Megélhető mesék .....</b>	<b>10</b>
<b>Végtelen versek.....</b>	<b>14</b>
<b>Furfangos folytatásos történetek ..</b>	<b>15</b>
<b>Normátlan(?) novellák.....</b>	<b>16</b>
<b>Végtelen versek.....</b>	<b>19</b>
<b>Megélhető mesék .....</b>	<b>21</b>
<b>Hiteles hirdetések.....</b>	<b>26</b>

## BÁTORÍTÓ BEVEZETŐ

### Heló mindenkinek!

Óriási hírt közölnék, megindult a második évfolyama lapunknak!!!

Így hát köszöntsük a tavaszt lapunk második évfolyamával együtt. Nagyon nagy öröm látni, hogy már eddig eljutottunk és egy szuper közösség alakult ki az újság körül. Szeretnék köszönetet mondani Illangónak, hogy belevágtunk ebbe a projektbe; Csengének, hogy vállalta a szerkesztői feladatokat, így nem szűnt meg a lap; a Pintér családnak, akik folyamatosan intézik a kiadós részét újságunknak; és legnagyobb köszönetet az összes szerzőnek, akik lapszámról-lapszámra küldik az írásaikat, műveiket, így biztosítva a megjelenést. Külön megemlíteném Gulyás Laurát, aki az eddigi összes lapszámunkban szerepelt műveivel; Gulyás Pannát; aki rajzaival színesíti oldalainkat; Molnár Vivient, aki szintén kitartóan megjelenik írásaival; mindazokat, akik hosszabb írásaikkal növelik a terjedelmet, és akik rövidebb írásaikkal gazdagítják lapunk sokszínűségét; mindazokat, akik vicces, szomorú, vagy bájos műveikkel különböző hangulatokat jelenítenek meg egy lapban. Szeretnék mindenkit bátorítani, hogy ezentúl is kreativitással, lelkesedéssel, kitartással és egy kis ihlettel alkosson és szerepeljen Térképünkön, mely a változatos, Élet nevű helyet ábrázolja.

Az összes Olvasónak is köszönöm, hogy olvassátok, támogatjátok újságunkat!

*A szerkesztőség és a szerzőtársak nevében;*

*Jakab Boglárka,*

*alapítótag*

*honlapszerkesztő*

*szerző*

**TÉRKÉP AZ ÉLETHEZ**



**TÉVÉ**

## VÉGTELEN VERSEK

**Kerekes Aliz**

### Irodalmi örökség /dadaista vers/

A különleges kávék a Centrál nyitotta meg,  
Elegáns enteriőrje központjává vált.  
Idők hangulatát, vendégeket egyben.  
Ide kulináris tér, Kosztolányi Dezső,  
A magyar irodalmi élet emlékhely, Karinthy  
Frigyes  
A Centrál Kávéház desszertek olyan zsenik,  
Nemcsak idézik, érkező mellett kiváló meg  
1887-ben mint a régi Ady Endre, hanem  
A magas vagy várják a csillárok is.  
Fordultak és mennyezetek az kapuit, így  
Hamar és itt.

**Kerekes Aliz**

### Rejtett gyöngyszem /dadaista vers/

Az antik bútorokkal bensőséges világ a Sub  
Rosa Café.  
Különlegességét érezhetjük az iparművészeti  
„a rózsza alatt” – elrejtett bennünket.  
Pedig azt jelenti:  
A belső könnyedén barátságos részletekkel  
kávét,  
A küszöböt, elvarázsol magunkat.  
Figyelem.  
Otthon adja, enteriőr személyre átlépve  
Díszített latinul minden valóban.  
Az neve hamar tárul fel előttünk:  
Egy szóló és hogy így kísér.

**Suki Ottó Kristóf**

### Lilith szemei

Lilith szemei valaha fenségesek voltak,  
Ha rád nézett, gyöngyei átkaroltak.  
Zöld szemei izzottak, mint mohás rengetegek,  
Pillái közt árnyékos fenyvesek.  
Lilith szemei valaha fenségesek voltak,  
Mint a gyémánt, amit a fény csiszolt.  
Pillantására némult el a táj,  
Megdermedt minden, mi élni vágy.

Lilith szemei valaha fenségesek voltak,  
Habos, mézes sört csapolt.  
Nem égett tűz, s mégis perzselte  
Lángja az álomból kiszakított lelkeket.  
Nem földi lény, se napsugár,  
Egy titkos hangú, fák közt daloló madár.

Lilith szemei valaha fenségesek voltak,  
Ha rám nézett, bennem lakolt.  
S míg tekintetét magamba ittam,  
Önmagamban is a csatát megvívtam.  
De később az életem benne veszett,  
Mint partot elhagyó gyermekcsónak, elveszett.  
Lilith szemei valaha fenségesek voltak,  
Ma már csak hideg, rideg, holt.

Fekete szemében jég perzsel,  
Mint oltár előtt megkövült szenteknél.  
A lángja jeges, a tekintete vág,  
Szúr, mint a hóban rejtett árvaág.  
Lilith szemei valaha fenségesek voltak,  
Most gögös, torz, túlzásúfolt.  
A régi zöld mára posvány lett,  
Ami alatt rothadó élet rekedt.  
Áldozatát csendben figyeli,  
Majd ketrecébe halkan beteszi.

Lilith szemei valaha fenségesek voltak,  
És valamit örökké gyászolt.  
Képét őrzöm most is szememben,  
Tövisként ül barna tekintetemben.  
Ott lakik bennem, meg nem szűnik,  
Emléke karcol, s többé nem tűnik.

## TÉMÁRA TEKINTÉS

### Evőeszközök

#### Hende Iringó Az evőeszközök kalandja

Kés, villa és kanál jóban voltak. Mindig együtt játszottak, bújócskáztak és kergetőztek. Nagyon szerették egymást. Egyszer elhatározták, hogy elmenni még egy barátot keresni maguknak, ugyanis már egy kicsit unalmas volt nekik így hárman. Ezt is meg is beszéltek.

- Nekem egy kicsit már unalmas hárman barátnak lenni, nem? – kérdezte a kés.
- Igen, nekem is, keressünk egy új játszótársat!
- Jó, én benne vagyok! – mondta a kanál.
- Oké, ez jó ötlet. – bólogatott a villa.

Összekészülődtek és már indultak is.

Mentek át Szerbián, Bulgárián, Törökországon, Iránon, Pakisztánon, Indián, Mianmaron és végül odaértek Vietnamba. Ott találtak egy síró evőpálcikát.

- Szia, miért sírsz? – kérdezték.
- Nem találom a páromat. – felelte a pálcika.
- Mi szívesen segítünk neked! – vigasztalta a villa.
- Nagyon szépen köszönöm! – és befejezte a sírdogálást.

Együtt útnak indultak megkeresni a pálcika párját. Közben összebarátkoztak.

Mentek, mendégeltek, bekeveredtek egy sötét házba.

- Hé, én nem látok semmit! – suttogetta a kanál.

- É-é-én s-s-sem – dadogta a kés.
- Ti bolondok, azért nem látunk semmit, mert sötét van – válaszolt egyszerre a villa és az evőpálcika.

Miközben így tanakodtak, megszólalt egy hang.

- Ti meg kik vagytok és mit kerestek itt? – érdeklődött.

Mindannyian a hang irányába fordultak. A sarokban álló szobor volt az.

- Mi csak az evőpálcika párját keressük. Megtudod mondani, hogy hol vagyunk? – kérdezősködtek.
- Igen, természetesen, egy múzeumban. – magyarázta a szobor.
- Oooo... és azt véletlenül nem tudod, hogy hol van, akit keresünk? – faggatta a villa.
- Ki van állítva! – mutatott a terem sarka felé a szobor.
- Micsoda? – kiáltották.

Azonnal körbe néztek és meglátták. Odasiettek hozzá és kiszabadították. Megköszönték a szobornak a segítségét és örök barátságot fogadtak. A pálcika volt a legboldogabb, hogy megtalálta a párját. Közösen megvacsoráztak. A kés húst evett, a villa rizst, a kanál levest, az evőpálcikák pedig sushit.

A nap végén elbúcsúztak új barátaiktól. A kés, a kanál és a villa visszamentek Magyarországra.

#### Tóth Albert Fiók

Mire van a villa, erre vagy arra?  
Ne szúrj vele lufit, ne ijessz meg senkit,  
nem ébresztő macskáknak,  
se nem fésű kutyáknak.

Mire jó a kanál? Megnyalhatod,  
de vigyázz! Fémszínűvé válsz,  
fogadat megkocogtathatod,  
de a végén rosszul jársz.

Mire kell a kés? Szellemeknek  
nem ceruza, csigáknak nem  
lipityóka, nem is sárkány foga,  
egyél szépen háromra.

## **Jakab Boglárka**

### **Nem kapod meg, amit szeretnél, amíg nem tudod, mire van szükséged**

Mindig is kiskanállal ettem. Nem emlékszem pontosan mióta is, de mintha egy örökkévalóság óta már.

Történt aztán egyik nap, hogy fogalmam sincs hogyan, de elvesztettem. Egyik pillanatban még a kezemben tartottam, ettem vele, következőben pedig kicsúszott az ujjaim közül és eltűnt.

Lenéztem a földre. Semmi. Órákig a padlón kúsztam-másztam, hogy megtaláljam és visszaszerezsem. De köddé vált. Nem adtam fel a keresést csak megéheztem. Szedtem a tányéramba 2 merőkanál levest, megfogtam a kezem ügyébe kerülő első kanalat és gyorsan befaltam a levest. Miután már nem éheztem, kerestem tovább a kiskanalam. Napokig nem találtam. Természetesen keresés közben többször is megálltam kajálni egyet.

Kb. egy hét telhetett el, mire ráeszméltem, hogy semmi szükségem a kiskanalamra. Amikor is, nem találtam egy darab nagykanalat se a fiókba (természetesen ezek nem tűntek el, csak épp a mosogatógépben voltak...). Szóval mikor rájöttem, hogy nekem nagykanálra lenne épp szükségem, arra is ráeszméltem, hogy már egyáltalán nem kell a kiskanalam.

Minden jó, ha jó a vége, a nagykanalakat megtaláltam a mosogatógépben. Azóta sokkal többre becsülöm őket és nagyon hálás vagyok, hogy léteznek.

## **Sidor Krisztina**

### **Az evőeszközök időutazása**

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy nagy család. A család éppen az ebédre készült. A kislány, Júlia, az asztalra rakta a kést, a villát és a kanalat. Amikor mindenki elment főzni, közben Kamilla, a kés, Virág, a villa és Kornélia, a kanál arról beszélgettek, milyen jó lenne egy időutazás.

Amikor Bodri, a kutya bement a konyhába, az asztalon észrevett valami csillogó tárgyat. Gyorsan lehúzta az asztalterítőt, és amikor meg akarta nézni, mik azok a tárgyak, azok már el is tűntek. Kornélia, Virág és Kamilla nem a padlón találták magukat, hanem egy őskori barlangban.

Kornélia hamar rájött, hogyan jutottak az őskorba.

– Úgy kerültünk ide, hogy amikor Bodri lehúzta az asztalterítőt, beleestünk egy fekete lyukba – mondta.  
– Lehet, hogy egy időutazás részesei vagyunk – mondta Virág.

– Lehetséges – felelte Kamilla.

– Nézzétek, ott vannak az őskori emberek! – kiáltott fel Kornélia.

– Látjátok? Pattintott kővel darabolják a mamutot. De akkor engem még nem is használtak – búslakodott Kamilla.

– Ne aggódj! Lehet, hogy minket csak később találnak fel – vigasztalták a többiek.

– Nézzétek, éppen most sütik a mamutot a tűz felett – mondta Kamilla.

– Figyeljétek, nemsokára enni fognak! – szólt Virág.

– Azt a hétfán füttyölőjét! Kézzeled eszik a mamutot! – csodálkozott Kornélia.

– Nélkülem is megoldják az étkezést – mondta a villa.

– Látjátok, befejezték az evést! – tette hozzá a kanál.

– Kornélia, nézd! Kanalazás helyett isszák a levest! Ez bámulatos! – mondta Virág.

– Szerintem végeztek az étkezéssel – mondta a kanál.

– Szerintünk is!

– Nagyon nehéz lehetett nekik az evés – mondta a villa.

– Szerintem is! – válaszolta a kanál.

A kés eddig nem szólt egy szót sem, mert a fekete lyukat figyelte, és azt várta, mikor juthatnak vissza az asztalra.

Még egy kis ideig figyelték az ősembereket, majd hirtelen megjelent a fekete lyuk, és az evőeszközök beleestek. Így nyom nélkül visszajutottak az asztalra.

Minden a helyén volt: az asztalterítő újra szépen le volt terítve, Bodri pedig egy másik szobában pihent. Az evőeszközök éppen időben értek vissza, mert a család már hozta is az ebédet.

Így telt Virág, Kamilla és Kornélia különleges időutazása az őskorban.

## **Pintér Illangó**

### **A kanál**

Volt egyszer egy birodalom. Nem is akármilyen birodalom, hanem a Kanalak Kanalának Őrző Birodalma. Hogy miért hívták így? S miért volt különleges? Mindez ki fog derülni a következő történetből.

A riasztó hangja élesen berregett, ezzel együtemben felzúgott egy autó motorja, ami hirtelen sebességgel elszáguldott, a betonba mély csíkot vájva. Perceken belül megérkeztek a rendőrök. Hatalmas káosz tört ki, a város apraja-nagyja

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja  
odagyülekezett a nagy palotaszzerű épület elé, aminek  
cirádás homlokzatán gigantikus betűk hirdették:  
„Evőeszköz-múzeum”

– A díszdarab tűnt el! – kiáltotta kétségbeesetten a  
múzeum-igazgató, a lépcső tetején hadonászva. – Az  
a darab, amit még Jézus használt! Az a kanál! A  
bronzkanál!

Egy pillanatra csak a darazsak körözését  
hallották az emberek a tengerparti kisváros utcáin,  
majd egyszerre mindenki beszélni kezdett.

– Tudja valaki, mi történt?

– Ez most vicc?

– Szerintem csak hitegetnek! Erre senki sem  
vetemedhet!

A következő napokban gyász borult a városra.  
Eltűnt a város ékessége, a több mint 2 ezer éves  
kanál, amivel állítólag a Megváltó evett. Úgy  
gyászoltak, mintha maga az Isten halt volna meg.  
Mindenkinek feketében járt, a gyerekek sem zajongtak.  
Ez a hír lesújtott mindent, ez folyt a rádióból, a  
napilapokból vagy éppen a pletykás asszonyok  
szájából. A férfiak pedig idegesen csetlettek-  
botlottak, közben sokat káromkodtak és mintha  
minden kiment volna fejükből.

– Mindennek a kanál eltűnése az oka! – mondogatták  
és naponta jártak a tehetetlen rendőrségre újabb  
hírekért.

Így ment ez kerek egy hétig. Kende is  
lehajtott fejjel botladozott végig az utcán. Fekete  
kalapja alól ki-ki nézett. Az utca egyik oldalán két  
kisgyerek szaladt egy cica után, hangosan nevetve.  
– Sss! – szólt rájuk nővérük. – Csend legyen. Nem  
örülhetünk a kanál nélkül. Nem őriztük eléggé. Ez  
majdnem olyan, mintha az Urat tagadtuk volna meg!

A két kicsi megszeppenve kezdett rajzolni a  
porba.

Kende megcsóválta a fejét. Tovább igyekezett  
az istentiszteletre. Az imaház a múzeum  
szomszédságában ágaskodott, hogy elérje annak a  
csúcsát, de akárhogy is próbálkozott, bizony  
alacsonyabbra építették vajsárga, román tornyát, mint  
a mellette álló gótikus barnaságát.

„Hogy lophatták ki? Ugyan átlátszó  
üvegkalitkában, de azért páncélszekrény védettségű  
helyen őrizték! Ráadásul a kapuban is örök álltak...  
és a riasztó rendszer? Egyszerre csütörtököt mondott  
minden? Hogy lehet ez?”

Kende kezdett ideges lenni az újabb  
tépelődéstől. Hamarosan megszólalt a harang, és  
mindenki besereglett a templomba. Az igehirdető  
megjelent az emelvényen. Gyülekezeti alkalmakkor a  
kanál ott szokott helyet kapni a dízhelyen, elől az  
oltáron. A város lakói ilyenkor büszkén pillantgattak,  
most viszont gyászos tekintetük csak a hült helyét

tudta megpillantani és a terítő kereszt formájú,  
keresztthímzéses mintáját, amit a fiatalabbak vagy tán  
még az idősebbek sem láttak eddig soha, mert a  
kanál, – a kanál, amivel még valaha a Mester evett! –  
eltakarta. Vagyis nem önmaga, az evőeszköz, hanem  
a vérvörös, aranyrojtos párna, amin tárolták.

A siralmas hangulat ellenére bevezető  
énekként elénekelték „Az Urunk ujjong feléd  
szívünk” című dicsőítő dalt. Nem csengett ujjongva.  
Az emberek tekintete önkéntelenül is a kanál helyére  
vándorolt állandóan... A szép, bronzkanál helyére.

A dal után a prédikátor belekezdett  
beszédébe:

– Mindnyájan tudjuk, hogy a hön vigyázott  
kanalunkat ellopták. De van még remény: arra  
várunk, hogy a rendőrség Isten segedelmével  
megtalálja. Amíg ez be nem következik, addig is  
gondoljatok rá és imádkozzatok érte!

Kende bosszankodva csúszkált a székén.  
Felpattant. Az emelvényre viharzott, majd a  
meghökkenett lelkészt arrébb tolva lépett oda a kicsi  
mikrofonhoz.

– Imádkozunk, hogy meglegyen!? Imádkozunk egy  
tárgyért?! Úgy gondolom, buzgóbban kellene  
imádkoznunk, de nem ezért! Hanem inkább azért a  
kisgyerekért, aki tegnapelőtt eltűnt birodalmunk  
széléről, tőlünk pontosan 1234 km-re! Rá melyikötök  
gondol? Elveszik sorsa a kanálügyben! Alig egy  
félmondatos hírként szerepelt az újság csücskében.  
Pedig ő mégiscsak egy ember és bár nem kétezer,  
hanem két éves, és nem is evett vele soha az Úr,  
mégis többet tud adni nekünk és Neki is fontosabb!  
Mert neki a szívében él! Egy kanálnak pedig nincs  
szíve sem! Nem az Isten hagyott el bennünket,  
hanem csak egy közönséges tárgyat loptak el, egy  
olyat, ami mindnyájunk házában fellelhető! Térjete  
meg, ismét mondom térjete meg! – ezzel ledobta  
fekete kalapját és utána hajította sötét zakóját is, ami  
alól egy tarka ing bukkant elő.

## **Tóth Nóra** **Az elveszett kés**

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy  
család, és elmentek piknikezni az erdőbe. Víttek sok  
ételt, egy pokrócot és evőeszközöket. Amikor  
megérkeztek, kipakoltak. Az evőeszközök közül a kés  
nem volt ott, azonnal elkezdte a család keresni.

Eközben a kés az erdőben járt. Nézi a róka,  
nézi a sün.

- Mi ez? – kérdezik az állatok.

- Én egy kés vagyok, – mondja a kés –  
mindent elvágok.

- Kinek kell kés? Én patával török fel egy diót – mondja az őzike.
- Hát jó, én a csőrömmel török fel egy diót.
- Jól van varjú, de én felvágom.
- Aha, praktikus – mondja a bagoly. – Te az emberekhez tartozol, vissza kell juttatnunk, ahonnan jöttél.
- Igen, bagoly, igazad van, vissza kell jutnom az emberekhez. Én egy úton jöttem ide – mondja a kés.
- Idefelé három út van – mondja a bagoly.
- Akkor én megnézem – mondja valaki a tömegeből, egy varjú – én elrepülök, és amelyik úton van a család, azon mész

végig. A jobb oldali út nem lehet, mert ott egy sűrű erdő van.

- Jól van varjú, indulj el, de vigyázz magadra! – mondja a bagoly.

Egy óra múlva visszajött a varjú:

- A bal út a helyes – mondta a varjú.
- Köszönöm – mondta a kés és elindult.
- Várj, – mondta az őzike – én majd elviszlek.

Fél perc alatt odaértek.

- Köszönöm őzike!
- Szia! – mondja a család. Itt a kés, megvan, és elkezdtek ebédelni.
- Jó, hogy előkerültél! – mondja a villa és a kanál.

## VÉGTELEN VERSEK

### Molnár Vivien: A düh beszél a lelkek hallgatnak

Dobáltam a szavakat mintha dárda lenne, és az a dárda mindig a legfájóbb pontban menne.  
Szikrázott a szemem, szorított a torkom az izzadság a homlokomról csepegett folyton.  
Vérrel telt az arcom és remegett a kezem már írni is csak lassan tudtam és nehezen.  
Célba ért a penge, mély sebet hagyott aztán kezdtem gondolkozni hogy milyen szemét vagyok.  
Nem tudtam hogy a düh ilyen veszélyes fegyver, jobban fáj a seb mintha valaki megver.  
Mostmár tudom hogyha a düh beszél a lélek hallgat, elbújik mélyen de örökké ott nem maradhat.  
Előbújik egy egy sebet belém is állít, fáj ugyan, de az akkor már rég nem számít

### Pintér Amádé Kombájn

Kombájn, kombájn arat,  
kombájn húzza a kaszádat.  
Levágja a búzaszárat,  
elviszi a malomba,  
leőrlik nehezen majd.  
Beállnak utána a New-val  
(New Holland traktorral)  
a sárga gépgarázsba.  
Szegény kombájn azt se tudja,  
hogy mit csináljon mostan.  
A traktor segít bűn, baján,  
csinál neki műbúzáat,  
kedvükre azt aratják,  
itt a vége, elszaladt a kombájn!

## MEGÉLHETŐ MESÉK

### Sándor Vilmos A klónok háborúja

Réges-régen, egy messzi-messzi galaxisban csend uralkodott a peremvidéken.

A galaxis úgy nézett ki, ahogy minden másik galaxis, végtelen volt. Minden bolygó más-más dolgokat tudott. Például a Nabun két faj élt, az egyik az ember, a másik a gángenek. A gángenek úgy néznek ki, mint egy hal, de mégsem olyanok, mert félig emberek is. Jóban vannak egymással a Nabun.

Éltek a galaxisban Jedik is, akik a jót képviselték.

A történet egy meteoriton játszódik, a neve csak egy szám: 25/65-ös szektor. Itt csak sárkányok élnek. Olyan sárkányok, amelyek a meteorit belsejében vannak csak. Néha feljönnek a felszínre, és megtámadják azokat, akik ott vannak. Itt található a klónbázis.

Első fázisú klónok vannak ott. A klónok otthona a Kaminó bolygó, ott is készültek. Magasak, erősek, van fegyverük.

A klónbázison nem sejtették, hogy mekkora szörnyűség vár rájuk. Ugyanis az aljas Grivösz tábornok a legnagyobb droidseregével készült éppen elfoglalni a legfontosabb klónbázist.

Grivösz tábornok régebben egy ember volt, de most már félig gép, félig ember. Azért gonosz, mert sötét múltja van. A Jedikkel mindig harcban állt. A droidok gépek, akik Grivösz tábornok parancsára engedelmessé válnak, szerettek volna átjutni Kaminóra, hogy elfoglalják azt. Hiszen a klónok ott készülnek, és ha elfoglalják, akkor nem készülhet több klón.

Ezért a droidok megtámadták a legfontosabb klónbázist. A klónok védekeztek, ahogy csak tudtak. De nem volt elég erős a védekezés. Létszámförlényben voltak a droidok. Grivösz tábornok kilépett az ajtón. Ő is részt vett a csatában.

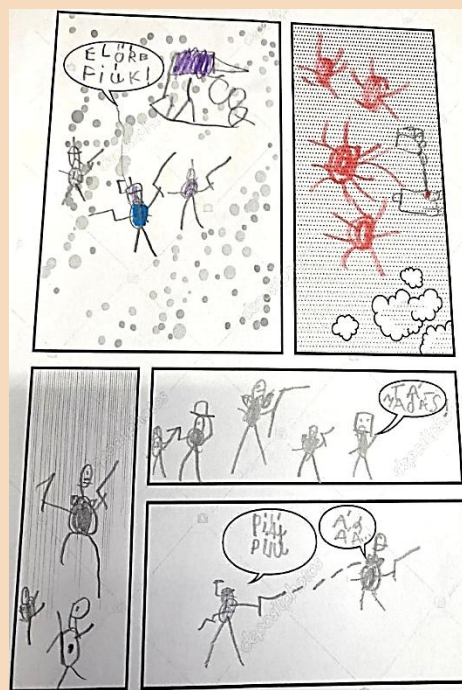
A klónok a legfontosabb bázisukat védték, ami egy őrtorony volt. De az aljas Grivösz odavezérelt tíz droidszállítót. A droidvezérlő Grivösz tábornok megmutatja a droidjainak, hogyan működik egy droidszállító.

A klónok elbukták az őrtornyot. De nem keseredtek el. A vezérük Rex százados volt, aki csak a színében különbözött a többi klóntól: kék színű volt és volt egy antennája oldalt.

A klónok Rex százados segítségét kérték, így odajött az 501-es klónosztág. Hoztak klónszállítókat és egy hat lábú klónlépegetőt. A lépegetők segítségével szétlőtték az összes droidot, de Grivösz tábornok nem adta fel a harcot.

A klónok vonultak előre, ahogy csak tudtak, de a klónlépegető nem volt elég erős. Így hát Rex százados odahívta a klónszállítókat, amelyek repülni is tudtak. A klónszállítókkal volt már elég ereje szétlőni a droidszállítókat.

A végén a klónok nyertek!



Grivösz elmenekült volna, de a klónok nem hagyták. A tábornoknak sikerült előnyt szereznie, ugyanis szét tudta lőni az őt üldöző szállítóhajót. Végül a Jedik is megjelentek, a jedicirkálóikkal, és a droidok seregét vették célba. Grivösz tábornok, az aljas tábornok gyorsan leszállt a droidvezérlő hajójára, hiperugrást hajtott végre és sikerült elmenekülnie a Jedik elől is.

A Jedik végül együtt ünnepeltek a klónokkal, de még valamit bántak. Azt, hogy az aljas tábornoknak sikerült elmenekülnie.

## Határ Ábel Gábor A barátság

Egyszer volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl, volt egyszer egy kisfiú, akinek nem volt barátja az egész világon.

Aztán egyszer odament egy idegen gyerek, és azt mondta:

– Leszünk barátok?

Felcsillant a kisfiú szeme:

– Tényleg?

Mondja a másik fiú:

– Igen, tényleg!

Azon nyomban felsegítette és azt mondta:

– Gyere, játszunk!

– De mit?

– Mondjuk foci!

– Oké, gyere hoztam labdát.

– Gyere, menjünk a focipályára!

Aztán a fiú beállt a kapuba és mondta:

– Rúgj egy 11-est!

– Oké!

Elrúgta a tizit, aztán berúgta a büntetőt a fickába, és azt mondta:

– Góól, ez az!

Megörült a gólnak és mondta a fiú:

– Az igen!

– Azta, mekkora gól! Ez volt életem első gólja! – mondja a fiú:

– Tényleg? – kérdezte.

– Igen, soha nem fociztam. Pedig nagyon szeretek focizni. De képzeld el nekem nincsen barátom.

– Tényleg? Akkor én leszek az egyik barátod.

– Tényleg?

– Igen, persze.

– Ó, köszi, de játszunk mást!

– Igen, de mit? Kosár?

– Oké, csak elmegyek a kosárlabdáért!

– Oké!

Meghozta a kosárlabdát.

– Na, gyere a kosárpályára!

A fiú rádobta a labdát, elsőre bement a palánkba. Mondta a fiú:

– Ez az!

Mondta a másik fiú:

– Te aztán nagyon technikás vagy!

– Köszi.

Aztán elkezdtek egymás után dobálni. Aztán eljött a nap vége.

– Na, menjünk haza!

– Oké.

Elbúcsúztak egymástól és hazamentek.

– Jaj, de jó volt ez a nap! Mindjárt otthon leszek és elmondom az anyumnak, hogy szereztem egy barátot.

– mondja a fiú.

– Szuper! És ma jó voltál a suliban?

– Igen, persze! Holnap megint játszom a fiúval.

Lefeküdt aludni. Másnap reggel megint elment a fiúval iskolába. Mentek az iskolába, mentek és találkoztak egy bácsival, aki nagyon kedvesnek tűnt. El akarta vinni őket iskolába, de nem mentek el vele.

Mentek tovább, odaérték az iskolába.



Bementek az iskolába és elindultak a 4.a osztály elé. Bementek az osztályba, leültek a helyükre. Elkezdődött a matek óra, a fiú csak ült, és ült, nem értette a feladatot. Aztán jelző csengő volt, mondta:

– Ez az, még öt perc! Kiscsengő!

– Menjünk ki az udvarra! Gyere!

– És? – kérdi.

– Mit játszunk?

– Nem tudom – mondja.

– De a tanár azt mondta, hogy kinn maradunk még egy 20 percet.

– Jaj, de jó, ez az!

– De akkor mit játszunk?

– Mondjuk tenisz?

– Oké, gyere! Hozd a teniszütőt és a teniszlabdát!

Odamentek a teniszpályához.

– Jaj, de jó, üres! Na gyere!

Elkezdtek játszani. Egészen szünet végéig teniszeztek.

– Na gyere, mennünk kell!

– Oké.

Aztán becsengettek.

– Most jön a kedvenc órám. Környezet és abból az Alföld.

Elkezdődött a környezet óra, mondta a tanár:

– Vegyétek elő a füzetet és röpdolgozat!

– Ó, vége az órának, de ez az óra annyira jó volt!

– Igen, nagyon jó volt.

Lehet, hogy folytatódik, de ennek most:  
VÉGE!

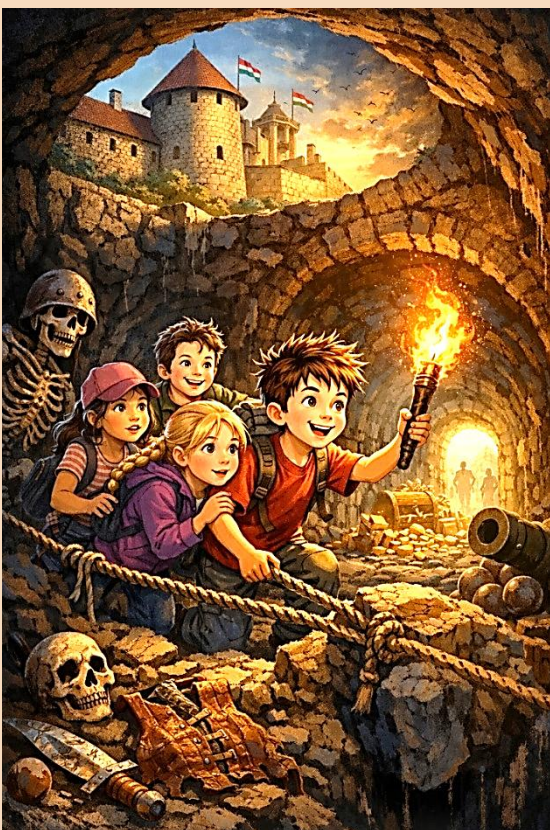
## Novák Adél Kirándulás az Egri Várba

A 2. b-sek elmentek kirándulni az Egri Várba. Épp most számolta meg Maléna néni a gyerekeket. Mindenki megvolt, kivéve Rolandot, mert lázas lett. A busz éppen leparkolt. Maléna néni gyorsan betessékelte a gyerekeket a buszba, és megkérte az osztályt, hogy mindannyian köszönjenek hangosan.

Fruzi, Arnold, Gréta és Attila – a négy jómadár – hátra ültek, és ott kezdtek el beszélgetni, játszani, vicceket mondani és kártyázni. Gréti és Fruzi elővették az UNO-t, Arnold és Attila pedig az előttük ülőket piszkálták.

Kinga és Karola, az osztály egyetlen ikerpárja, próbálták a két fiúról tudomást sem venni, de ez elég nehéz volt, mivel folyton rázták a székeiket, a göndör hajukat gúnyolták, és vicceket találtak ki róluk. Karolának egyszer csak betelt a pohár, és feltette a kezét. A két fiú hiába könyörgött, hogy tegye le, Karola oda sem nézett. A tanárnő jól leszidta a fiúkat, aztán visszament.

Gréta és Fruzi jót nevettek a fiúkon, majd elkérték Violától a Tappancsot unaloműzőnek, ami egy gumis, nyomkodós játék.



*AI kép*

Hamarosan megérkeztek, és végre kiszállhattak a megtömött iskolabuszból. A négy rosszaság hátul maradt. Ahogy mentek az Egri Várban, egyre érdekesebb dolgokat vettek észre. Volt ott egy legalább hatvan méteres kút, egy drágaköves gyűrű, ami a törököké volt, hatalmas ágyúk és hozzájuk tartozó óriási ólomágyugolyók. Volt sok tüzesgolyó és robbanószer.

Palkónak a kínzókamra tetszett a legjobban. Gréti oda volt a panoptikumért, egész álló nap tudta volna nézni. Nagy lépcsőkön mentek keresztül, a kazamatákat is megnézték. Villó hátán a hideg futkosott.

Miután a vár legérdekesebb dolgait, helyszíneit megnézték, ebédszünetet tartottak. Mindenki leterítette a plédjét, és elővette az ennivalóját. A tanárnő sajtos pizzát és sonkás-kukoricás pizzát hozott. Mindenki vehetett belőle, megkóstolták egymás ennivalóját és innivalóját is. Miután Gréti, Fruzi, Arnold és Attila jóllaktak, elindultak egy kicsit körbenézni. Ahogy mentek, néhány tudnivalót elolvastak és megnézték, amikor észrevettek egy koromfekete földalatti járatot.

Arnold elővette a zseblámpáját, és belevilágított.

– Gyertek, nézzük meg! – mutatott befelé.

Attila rögtön mellé állt. Gréta egy kicsit vonakodva, de odament Arnold mellé.

– Fruzi, gyere már, ne vacakolj ennyit!

Fruzi megvonta a vállát.

– Ilyen hülyeséget csak egyszer csinálok! – jelentette ki.

– Tőlem! – nevetett Attila, és elkezdtek befelé mászni. Arnold a zseblámpájával világított. Csak négykézláb tudtak haladni, még ülni is kényelmetlen volt. Ahogy előrefelé mentek, Arnold megpillantott egy kardot és egy eltört falétrát, aminek a fele be volt penészedve.

Gréti kicsit szörnyülködve megkérdezte Arnoldot:

– Mi történhetett itt?

Arnold felnevetett.

– Háború volt itt, te lökött! Ez volt a földalatti járat.

– Én már láttam az Egri csillagokat! – jelentette ki Attila.

Ahogy ezt kimondta, egy koponyát találtak.

– Jézusom! Jézusom! – rémült meg Fruzi. – Menjünk vissza!

– Nyugi már – ütögette meg a hátát Arnold – ez már úgysem fog üldözni.

De ahogy befelé haladtak, egy török basa turbánjára, csontokra, egy kardra és egy félig elégett börmellényre bukkantak. Gréti megfogta a régi

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja  
anyagot, és megrémülve látta, hogy az szétporlad a kezében. Megpróbált tudomást sem venni róla, és hátul, csendben haladt.

Ekkor minden elsötétedett előttük.

– A fenébe! – esett kétségbe Arnold. – Lemerült a lámpa! Van valakinél egy elem?  
– Nincs – mondta Attila –, de hosszú gyufa van.  
– Rendben, nincs itt valami lassan égő tárgy?  
– De van! Nemrég mentünk el egy fáklya mellett! – jelentette ki Gréti.  
– Attila gyújtsd meg az első gyufát, hogy Gréta megtalálja a fáklyát!

Gréta pár percig keresgélt a félhomályban, aztán megtalálta a fáklyát.  
– Szuper! Attila gyújtsd meg a fáklyát! – vezényelt Arnold. – Így tudunk előre haladni.  
– Mi?! – tudakolta Fruzszi. – Ez már elég veszélyes és ijesztő volt. Forduljunk vissza!  
– Semmiképp! – rázta meg a fejét Arnold. – Lehet, hogy van elrejtett kincsesláda, mint a filmekben! A lábában meg brill, rubin, gyémánt, arany, ékszerek és mindenféle csecse-becse – tette keresztbe a karját Arnold.

– Rendben – adta meg magát Fruzszi – de csak az ékszerekért!

Ahogy előrefelé tartottak, Attila szeme megakadt egy himbálózó fatáblán, de nem tudta elolvasni, mert csupa por volt.

Gréti felkapott egy nadrágmardványt, és azzal törölte le a piszkot a tábláról.

– Omlásveszély – olvasta.  
– Na, ne! Omlásveszély, skacok! Ó! A bűdös francba! Miért tartottunk ide? – sóhajtott fel Fruzszi.

Ekkor hangos zaj és máris eltűnt a mögöttük lévő alagút.

– NEEEE! – kiabáltak. – Jó ég, Arnold, erre mit találsz ki?!

Arnold elszégyellte magát, és megpróbált gondolkodni.

– Jó, semmi pánik! Egyrészt van nálam okosóra...  
– De ezt nem is szabadna hozni a suliba – mordult fel Fruzszi.

– Most nem ez a lényeg... és az előttünk lévő alagút még nem omlott be, tehát próbáljunk óvatosan tovább haladni!

A többiek megpróbálták megőrizni a maradék nyugodtságukat, és elkezdtek arra óvatosan lépkedni. Sok régi tárgy...

– Egy régi bomba! – szólt Attila. – Ez már nem robban, ugye?  
– Reméljük, hogy nem! – válaszolta Gréti.  
– Nehogy ide nézzetek! – Attila hangja megremegett.

– Miért? Mi van ott?

– Egy szakadék – mutatta Arnold.

– Ó! A ménkübe! – rugdosott Attila egy nehéz követ idegességében.

– Megvan! – szólt Gréti – Keressünk még egy nehéz követ, azt át tudjuk dobni a másik oldalra!

– Összekötözzük a ruháinkat erősre – szólt bele Arnold.

– Igen, – mondta Gréti – és amikor összekötöttük őket, olyan lesz, mint egy kötél. Betesszük a kő alá,

és amikor ez megvan, akkor Arnoldot rákötjük a lefele lógó végére, leszorítjuk a követ, hogy biztonságos legyen. Arnold megpróbál

átrugaszkodni. Amikor átér, leköti magáról a kötélként szolgáló ruhákat, és ő is kifeszíti. Így

olyasmi lesz, mint egy híd, csak nem átsétálunk, hanem átmászunk rajta, mint egy majomlétrán.

– Addig, amíg Fruzszi és Attila átmásznak, addig én és Arnold fogjuk a ruhákat. Utána én lendülök át rajta,

úgy, mint az elején Arnold – tette hozzá Gréti.

– Rendicsek! – mindenki beleegyezett. Egy órába beletelt, amíg elkészült a kötél. A terv szerint

mindent megcsináltak. Amikor Arnold átért, mindenkinek leesett egy Egri szikla nehézségű kő a szívéből. Arnold megcsinálta azt, amit kellett.

Először Fruzszi, aztán Attila kelt át. Most Grétire került a sor. Nagy bátorságot vett, kivette a kő alól a ruhakötelet, megfogta, és mint valami

Maugli az őserdőben, átlendült. Sikerült, átjutott.

– Szuper! – fogta meg a kezét Arnold.

Ahogy tovább haladtak, mindenki egyre nagyobb hősnék érezte magát.

– Mindjárt vége az alagútnak – gondolta Arnold magában, csak nem merte bevallani, hogy fél.

Hatalmas ágyúgolyókat vettek észre, és még annál is több vérfoltot és csontot.

– Úú! Ez elég bizarr – gondolta Attila.

Arnold, hogy vidítsa a társaságot, elkezdett olyasmikkel viccelődni, hogy:

– Biztos itt is van egy szellem!

A többiek csak egy pillantást vetettek rá.

Ekkor egy fény ütötte meg a szemüket. Végre nemcsak a fáklya világított, hanem egy titokzatosabb, erősebb fény is. Mindannyian elkezdtek benne

reménykedni, hogy az már a napfény. Rohanni kezdtek, és valóban: egy kis rés volt, amin ugyan össze kellett magukat húzni, de kifértek.

A négy hős utolsó erejüket összeszedve kijutott. Éppen ekkor sétált el előttük az osztály. Gyorsan beálltak a sorba, és úgy mentek leghátul,

mintha semmi sem történt volna.

**VÉGTELEN VERSEK****Jágerné Krujber Ramóna**  
**Búcsú**

Elmentél szó nélkül,  
és magaddal vittél mindent.  
Mindent. Csak egy dolgot felejtettél itt: a hiányodat.  
Azt a gyötrő, néma fájdalmat,  
Mely napról napra egyre csak gyűlik és tombol  
bennem.  
Imádkoztam egyetlen percért,  
hogymaradj,  
hogymaradj,  
hogymaradj.  
De te döntöttél, és sietve elmentél.  
A szavak, amiket ígértél eltűntek,  
a jelenléted hiánya fáj, még nem múlt el.  
Bár sietve mentél, vissza sem néztél reám,  
a hiányod szüntelen, s mindig gondolok reád.

**Gulyás Panna**  
**Reménysugár**

Körülvesz a mély sötétség,  
Nincsen többé fény.  
Elveszett minden reménység,  
Megtámad a lény.

Kétségbeesés szörnye ez,  
Hihetetlen nagy.  
Körülvesz és lassan megesz,  
Megdermed az agy.

Eltűnt minden, mi reményt ad,  
Nincs több napsugár.  
A sötétség rémítő vad,  
Ott vár a Halál.

Fekete szörny karma között  
Csak ez, ami vár.  
Megjelenik árnya fölött  
Egy reménysugár.

Visszatér az Élet, a fény,  
Újabb cél vár rám.  
Elmenekül végre a lény,  
Fény a koronám.

Mindig, hogyha bajban vagyok,  
Kétely réme vár.  
De egyszerre csak felragyog  
Egy reménysugár.

**Pintér Illangó**  
**Arany Jánosnak**  
*(Arany János: Lisznyai Kálmánnak c.  
verse után szabadon)*

Hej János!  
Igazat  
megmondva  
tetszettek  
e versek,  
melyeket  
így ereszt  
trombitád,  
apró láb!  
Mit ér ez?  
Egy ételt,  
mi nevet.  
Ki evett,  
annak is  
úgy hallik  
nevetés  
a nyelvén.

Vagy ki mond  
világon  
ily vidám  
dalocskát?  
Mert bizony  
ez hívott  
alkotni,  
majd mosni.  
Válogat  
hosszú kar  
addig az  
agyacska  
csavarja  
a szavat.  
Elfárad;  
alhat majd.  
Jó e vers,  
olvasd el!

Egy izé,  
két bizé.

Szép sasok,  
mély vakond.  
Mondjad már,  
mert nem kár!  
Igaz ám;  
izzadság,  
de eme  
nyaktekert  
rövidség;  
segítség;  
gyakorlás;  
lókarám  
és ha így  
ez a gyík  
mulatság;  
az is jár,  
kiskomám!  
Tél és nyár!  
Rövid sor:  
önkínzó  
szenvedély;  
költészé!

Hátha már  
egy kacsát  
két lábbal  
rossz.

alkottak  
toldjunk még  
foltunkért!  
(Remélem  
nem sértek  
füleket,  
zenélek  
epésen,  
mert kedves  
verse ez  
fülemnek.)  
János,  
fáj most?  
Ha nem,  
zengek,  
mert ez  
nekem  
csodás  
kollázs.  
Elég!  
Úgyhogy  
ennyi  
csupán,  
ha(-)  
jó,  
ha

## FURFANGOS FOLYTATÁSOS TÖRTÉNETEK

### **Pintér Illangó – Jakab Boglárka: Titkos titkok találgatása**

– Igen, értem – bólintott Panna. – De honnan tudod,  
hogy ezt rád értették, nem másra?  
– Ööö – gondolkodott Lilla megtorpanva, de szinte  
egyből összeesett. Az erdőből ugyanis egy nyíl  
száguldott ki. Ha ment volna tovább, nem torpant  
volna meg, biztos halálos sebet ejt rajta a fegyver.  
Panna felsikoltott.  
– Jó, vagy? Mi történt? Jaj, Lilla! Hahó! – térdelt le  
mellé rémulten.  
– Vissza kell mennünk – suttogta Lilla. Az egyik  
lábszárát érintette a nyílvevő. „*Van az az út, amin  
érdemes járni, ha kell, százszor felállni. És újra  
nekivágni, mert van tovább!*” – bátorította magát  
Pintér Béla *Van tovább* című énekével, ahogy  
rátámaszkodott Pannára és indultak vissza.

– Mi volt ez? – kérdezte az itt élő lány.  
– Nem tudom – felelte a másik.  
– Félek – vallotta be Panna.  
– Én is – jelent meg egy könnycsepp Lilla fájdalmat  
tükröző arcán. – Mi történhetett? – kérdezte Panna,  
miután kicsit lenyugodtak.  
– Nem tudom, de van egy sejtésem, – válaszolt Lilla.  
– mindenesetre induljunk el visszafelé!  
– Oké. Szerintem is ez jó ötlet – jelentette ki Panna,  
mire mindkettőjükből kitornt a nevetés. Nem az a  
felszabadult nevetés volt ez, inkább valami eltorzult,  
hisztérikus vihogás.  
– Úgy gondolom, rólam, volt szó. Nem tudom, miért,  
egyszerűen csak érzem. És ha igaz, minden, amit  
gondolok, akkor szerintem ez a Gonosz Nevelő lesz!  
– a körülmények ellenére ismét elnevettek magukat.  
Van ez így, mikor már minden túl sok és csak nevetni  
tudunk a dolgokon.

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja

2. évfolyam, 1. szám

– Okkké. Tehát összefoglalva: Van egy hely valahol, ennek a hegynek a tetején, ahol a szüleid vannak fogságban – kezdte el összegezni Panna a helyzetet.  
– Van egy Gonosz Nevelő, aki valamiért nem akarja, hogy megtaláld a szüleid. Valamint, nem elhanyagolható tény, hogy ez a Gonosz Nevelő utolért minket valószínűleg és ijjjal lövöldöz rád?!

– Kihagytad az ismeretlen levélküldőt – szólalt meg egy mély férfihang a hátuk mögött. – Okos lányok vagytok ti, tudtuk, hogy sikerülni fog a tervünk.  
– De azt nem kalkuláltuk bele, hogy a Gonosz Nevelő, ahogy ti nevezitek, ilyen hamar felfedez titeket – hallották egy fiatal nő kedves hangját.

## **NORMÁTLAN(?) NOVELLÁK**

### **Gulyás Panna Lehetőség**

Néha elég néhány szó, egyetlen mondat ahhoz, hogy egy világ összeomoljon. Sok mindent kiolvastam a tekintetéből. Örömet, lelkesedést, és talán még egy kis szerelmet is láttam megcsillanni a gyönyörű zöld szemekben.

Aztán minden megváltozott egy pillanat alatt, amint az a mondat elhagyta a számat. Amint kimondtam, rögtön megbántam, de már nem volt visszaút.

Nem tudtam, hogyan reagál majd. Sok mindenre számítottam: dühre, szemrehányásra, esetleg arra, hogy kifakad és rám zúdítja az elmúlt időszak minden gondját-baját, de amikor mélyen a szemébe néztem, a szemei egyetlenegy dolgot tükröztek: végtelen szomorúságot. Azután megfordult és lassan elsétált, én pedig éreztem, hogy akkor és ott mindennek vége.

Azóta kísért az a ragyogóan zöld szempár. A pillanat, ahogyan rámnézett, mielőtt elfordult volna. Néha, amikor lehunyom a szemem, megjelenik előttem a jelenet, és ez elég ahhoz, hogy iszonyatos fájdalom kezdje emészteni a lelkem.

Soha többé nem láttam. Néha eljátszok a gondolattal, hogy egyszer majd az utunk keresztezi egymást, és akkor újra elveszhetek a tekintetében. De valahol legbelül tudom, hogy ez sohasem fog megtörténni. Egyetlen lehetőséget kaptam az Élettől, és én nem éltem vele.

### **Pintér Jávor Osonás**

– Elmentek! – súgtak össze a kémek.  
– Merre? – kérdezte egy magas férfi, akit Frigyesnek hívtak.  
– A völgyben lévő réten át! – jött a felelet.  
– Akkor mi a fenti pusztán keresztül kövessük őket, majd vágtsunk az útra! – vágta rá egyből Ferenc.  
– Egyáltalán mit kerestek itt? – kérdezte Dán.  
– Fogalmam sincs, de indulás! – válaszolta Ferenc.

Nagy irammal indultak felfelé elkapni az ellenfelet.

Amikor felértek a rétre, osonásra váltottak nehogy letről meghallják őket.

– Frigyes, te nem is lopakodsz! – szólt rá Mr. Arany szinte egyből.

Az illetőt mindenki Mr. Aranyinak szólította, pedig valójában Arany Gáspár volt a neve, de ez ragadt rá.

– Jó, jó, igyekszem! – felelte az illetékes.

Hiába volt telihold, ami beragyogott szinte mindent, vittek magukkal lámpákat is a biztonság kedvéért.

Amikor még nem voltak az ellenfél táborához annyira közel, hogy teljesen csendben kelljen maradniuk, de ha kiabáltak volna, akkor már hallatszódott volna a hangjuk, akkor egy bokor mögött sutyorogtak a nagy mező szélén a további teendőikről.

– Ketté kell válnunk! – jelentette ki Ferenc.

– Menjünk mi ketten Ferencsel előre a táborhoz! Ha lassan, egyenletesen villogtatjuk a lámpáinkat, akkor figyeljete, mit kiabálunk. Ha csak össze-vissza villogtatjuk, akkor gyertek gyorsan, viszont ha simán világít, akkor nyugodtak lehettek! – határozta meg a jeleket Mr. Arany.

De miért is kellett kémlelni? Pár napja egy csapat ember futott át a határon ellökve a határőröket. El tudtak menekülni, mire kiértek a

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja  
rendőrök. Még azt sem látták az örök, milyen  
nemzetiségűek voltak. Emiatt lett szükség a kémekre,  
hogy megtudják, kik a rejtélyes betolakodók.

– Jó lesz így? – kérdezte Mr. Arany.

– Igen! – felelte Dán. – De induljatok már! Nincs  
vesztegetni való időtök!

– Jól mondod! Gyerünk! – válaszolta Ferenc.

Pár perc múlva már az ellenség tábora felé  
vezető úton rohantak, ami egy sűrű erdőben vezetett.  
Ahol vágattak, azt nem is lehetett igazából útnak  
mondani, inkább csak egy nagyobb csapásnak. Még  
rá pár pillanattal meg is érkeztek, csak hogy nem volt  
ott senki, csupán egy üres táborhely.

– Hol lehetnek? – dühöngött egyből Ferenc. – Tele  
van itt minden kis csapásokkal, ami azt jelzi, hogy  
voltak itt valakik.

– Kövessük a nyomokat! – vezényelt Mr. Arany.

– De mégis merre? Annyi van! – morogta Ferenc.

– Menjünk a legnagyobb! – javasolta Mr. Arany. –  
Arra tudtak gyorsan elillanni. Biztos ott menekültek.  
Nézzétek, ez a kicsi út már itt véget ér.

– Igaz!

Mentek, mentek mendegéltek óvatosan, de  
senkit sem láttak. Még egy vadállatot sem!

– Pszt! – szólalt meg hirtelen Ferenc. – Állj! Valamit  
hallok!

Tényleg! Valaki csörtetett. Gyorsan  
felkattintották zseblámpáikat. Jelt adtak, hogy  
vigyázzanak a társaik.

Ebben a pillanatban a tőlük jobbra néző  
dzsindzsából kiugrott pár ember és átvágtatott a balra  
lévő bokrokhoz. Ferenc kiáltozva kezdett a távollévő  
társainak parancsolgatni.

– Ha felétek mennek, kapjátok el őket! – üvöltötte  
torkaszakadtából.

– Igenis! – hallatszott alig érhetően.

Ferenc és Mr. Arany futva indultak az  
ellenség után. Azt nem tudták kivenni most sem,  
honnán származhatnak. Az ellenség meg csak  
nevettet rajtuk. Nekik meg sem kottyant a bozótoson  
átvágni. Jóval nagyobb termetű emberek voltak, mint  
a kémek.

Egyenlőtlen verseny kezdődött köztük. Az  
üldözők lemaradtak, a betolakodók pár pillanat  
múlva el is tűntek a szemük elől és csörtetésük sem  
hallatszott már. A kémek mérgesen kullogtak vissza a  
többiekhez.

– Elkaptátok őket? – kérdezte reménykedve Ferenc.

– Sajnos nem! – válaszolta Dán.

Dühösen hallgatóztak, hátha mégis  
meghallják a meglógottakat.

– Odanézzetek! – kiáltott fel egy idő után Frigyes. –  
Ott vannak!

Mindenki odafordult majd vágatni kezdtek  
feléjük...

S ekkor mi történt? Sajnos, nem tudom, mert  
csak eddig játszottuk el ezt a kalandot testvéreimmel  
és barátainkkal, ugyanis a felnőttek közbe szóltak,  
hogy vendégeinknek indulnia kell haza...

## Pintér Illangó A kiáltozó üzenete

Végigrohant az utcán, majd a főtér közepén  
álló, hatalmas klasszicista épült lépcsőre pattant.  
Arca lángolt, szemében heves tűz égett, olyan, ami  
nem volt megszokott egy bágyadt, tavaszi napon.  
Odafordult a hömpölygő tömeg felé, terpeszbe állt,  
ökölbe szorította két kezét, magasba emelte és  
elordította magát.

– Figyeljete! – a döbbenet pillanatnyi percét  
kihasználva kiáltotta. – Ti... – hirtelen elakadt  
mondanivalójába. – Ti nem is éltek! Vagyis... egy  
álomban vagytok! Csak egy álomban! Lehet, hogy az  
egész történelem egy álom! És, ha felébred az  
álmodója, mi mind megszűnünk! – mutatott karjával  
minden irányba az utcai tömeg feje fölött.

– Meghabarodott – tértek napirendre az emberek  
szavai felett. De nem mind. Egy egyetlenista  
nyomban odafurakodott hozzá.

– Mit mond?

– Azt – lihegte felindultan a kiáltozó. – Azt, hogy mi  
csak egy álomban élünk! Bármelyik pillanatban  
megszűnünk! Nemcsak egyénileg halunk meg,  
hanem az egész világ oda lesz, amikor felébred!

Hamarosan szirénázás törte meg a tömeg  
zsongó csendjét. A kiáltozó alig pislantott hármát,  
már az elmeegógyintézetben állt. Hamarosan egy  
pszichológus kezdte vizsgálni.

– Meséljen!

– Mit?

– Olyasbá történeteket rebesgetnek magáról, hogy  
összeomlásról terjeszt téveszmés álhíreket!

– Nem! Én csak azt mondtam, lehet, hogy a világot  
csak álmodja valaki.

A „kihallgatója” hümmögött párat és  
szorgosan jegyzetelt.

– Több ezer éves álom? – kérdezte szemöldökét  
felhúzva.

– Nem! Egy álomban létrejöttek a szereplők; a  
szereplőkben emlékek. Megteremtődött az illető  
tudatalattijában egy bolygó, egy föld... a földben  
történelmi leletek. Nem kell ehhez sok idő.

Lehetséges, hogy egy pillanattal ezelőtt jöttünk létre,

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja  
csak azt hisszük magunkról, hogy nem – magyarázta felindultan a kérdező.

– Tehát a világ egy ember álma...

– Nem! Nem biztos, hogy emberé! Nem biztos, hogy állaté! Nem tudjuk kié, nem is tudjuk elképzelni, mert nem ismerjük ezt a lényt. Ebből fakadóan az is feltehető, hogy ez az álom tényleg több ezer éve tart, sőt lehet az is, hogy ez a lény másképp számolja a nappalokat és az éjszakákat, ha egyáltalán számolja, de akár az is megtörténhet, hogy kómában van.

– De ez a „nem feltétlenül ember álma álom” nem egészen álomszerű, nem? Nem elég kusza, túlon túl összetett!

– Nem! Nézze felülről a dolgokat! Az egyik ember ideohan, másik oda, ez így mesterkedik, az úgy hazudik... a maga kis világa, lehet, rendezett. De az egész világ világa nem az! Egy kész kaosz. Ha az is lenne, feltehető, hogy az általunk ismert rendtől is rendesebb a valósága az álmodónak!

– De miért is lenne így? Ennek mennyi az esélye? Egy a millióhoz vagy kevesebb – kételkedett a pszichológus.

– Nem! Nem tudhatjuk mennyi az esély, mert még a saját bolygónkat sem értjük... miket beszélek, a országunkat, városunkat sem! Járt már Amerikában? Igen? És mitől kellene elhinnem, hogy igazat mond és nem becsap, mint mind, akik azt állítják, hogy van? Csak azért hiszem, mert megbízok a szavában. De a Marson járt már valaki?! Létezik egyáltalán? Nem folytatom, érti. Nem értjük, így nem tudhatjuk, mennyi a valószínűsége. De ahogy értelmetlenül keverednek egyre jobban a szállak, egyre valószínűbbnek tetszik nekem az álomelmélet!

– Oké, de akkor a vallások? Ezzel az összeset megcáfolja.

– Nem! Miért is? Hiszen, lehet, maga Isten álmodik mindent! Vagy Őt is csak megálmodta egy Tőle is jóval nagyobb istenség. Ő Úr ezen a világon. Ha ez egy álombeli világ, akkor ugyanúgy uralkodhat benne! Vagy ha többisten hitre gondolunk: az álmodó álmodhatja az istenségeket is. Ez nem is érinti a vallás témáját!

– És a mi álmaink?! Egy álomban lehetetlen az álom feltűnése!

– Nem! Egy nagyszerűbb élőlénynél lehetséges! Miért is ne álmodhatná valaki, hogy álmodnak az álomlényei? Semmit nem tudsz te sem, én sem biztosan. A kis különbségek tudásunkban eltörpülnek az összvilágtudás mellett.

– Hüm – a pszichológus mélyen elgondolkodott. – Ez... ez igazából egy fantasztikus filozófia! Nem csak mi, személyként szűnhetünk meg, hanem az egész világ. Hihetetlenül igaz! Pikk-pakk

megszűnünk! És akkor már nem lesz kinek búsulnia a Földön!

A pszichológus ketté tépte a jegyzeteit és telefonált néhányat.

– Szerintem induljon – szolt oda az elképedt kiáltozónak.

– Hová?

– Hát előadást tartani! Konferenciát!

A kiáltozó még egy párat pislogott, mire több ezer szempár szegezte rá a tekintetét. Beszéde végén néma csend ülte meg a termet.

– Akkor... mit tegyünk? – hangzott el a kérdés fennhangon.

– Figyelembe kellene vennünk a hirtelen felszívódás lehetőségét a gazdaságban és a politikában! Meg kellene próbálnunk a feltételeken létező álmodónak üzenni! Az álmokról azt tartják, rejtőzhet bennük üzenet, vagy valós jövőkép! Mi felelhetünk azért, hogy ezt az üzenetet átadtuk-e az álmodónak! Mi lehet az üzenet? Nem tudjuk! Ki üzeni? Azt sem! Kinek? Azt sem! Miért? Azt sem. Semmit sem tudunk! Mégis próbálkozhatunk az ismertet átadásával. Veszíteni semmit sem veszíthetünk, mert semmink sincs, ami saját! Hiszen egyszer a kapott dolgainkat is elvesztjük, amikor felébred az álmodó. Mert mi a világ érdeme? A világtudás! És ki tudja a világtudást? Senki! Mindenki csak egy apró szeletét ismeri, így senki sem tudja meghatározni! Értitek?! Mekkora kincs, mekkora veszélyben! Hogy adjuk így tovább az álmodónak?...

S ekkor sötét lett. Furcsa, tapadósan puha sötét, mint amikor egy filmet besötétítenek néhány másodpercre, hogy kitakarjanak egy nem kívánatos részt. S a sötét után bekövetkezett a világos, ahogy az várható volt. Hirtelen, reggeli fényvel.

Felült az ágyában vekkere hangjára. „Csak egy álom volt, hogy álom a világ?” – gondolta kótyagos fejfel.

## VÉGTELEN VERSEK

### Gulyás Panna

#### Fűzfa

Csendes tóparton baktatok,  
Megzizzen a nád.  
Domboldalon felkaptatok,  
Utolér a vád.

Nem menekülök előle,  
Mindig megtalál.  
Néha nem hallok felőle,  
Aztán újra vár.

Leülök egy csendes zugba,  
Fűz lombja alá.  
Mitől szomorú a fűzfa?  
Bár elmondaná...

Míntha vállát nyomná gondja,  
Lehajlik az ág.  
Kár, hogy soha el nem mondja,  
Bánat foga rág.

Vízbe hulló bánatcseppek,  
Mint a fűzfaág.  
Elenyésző, fáradt lelkek...  
Ilyen a világ.

### Gulyás Panna

#### Ludas Matyi folytatás

#### Kincs, ami nincs – avagy a negyedik verés

Nagy Döbrögi uraságot  
Háromszor megverék,  
Így szerezte Lúdas Matyi  
Rettegett hírnevét.

Először is olasz ácsként  
Bottal páholta el,  
Majd orvosként lúdjinak  
Árát számolta fel.

Harmadjára embereit  
Csellel csalta törbe,  
De a mi Döbrögi urunk  
Nem tanult belőle.

Döbrögi nem tért jó útra,  
Meg sem indult felé.  
Mulatságát mindig paraszt-  
Kínzásban lelé.

Látja Matyi, és fejében  
Új gondolat fakad.  
"Megverem én biz' még egyszer!  
Ha már más nem akad..."

Úgyis három az igazság,  
Kell hozzá ráadás!"  
Gondolkozik máris, hogyan  
Legyen a támadás.

Döbrögi meg gyanútlanul  
Punnyad a birtokán,  
Nem sejtí, hogy Matyi készül  
A ráadás okán.

Harmadnapra Döbrögben egy  
Nagy bál esedékes.  
Ezt választja Matyi, s jön a  
Bosszú, keserédes.

Beöltözik annak rendje-

Módja szerint úrnak,  
Asztalon a borok neki  
Rögtön szemet szúrnak.

Döbrögi meg akkor éppen  
Nagy beszédben vala:  
Mutogatja, milyen cifra  
Kastélyának fala.

Környékbeli urak s bárók,  
Mindegyik bólogat,  
Holott meg bírnának enni  
Már egy egész lovat.

Matyi eközben a borba  
Altató-szert cseppent.  
Majd áll tovább mosolyogva,  
Még szemet se rebbent.

Hamarosan a nagyurak  
Vacsorához ülnek,  
Jut is bizony sok újdonság  
Minden egyes fülnek.

Miközben az eszmecsere  
Még javában zajlik,  
Matyi átszól Döbröginek,  
Hogy éppen csak hallik.

"Hallja-e kend nagyságos úr,  
Olyt mondok magának!  
Tátva marad tőle szája  
Hetedhét határnak!

Érkezett egy öregember  
Hajnalban a várba,  
Ott üldögél a szobában  
Csak magára várva!

Ismeri kend azt a regét,  
Miszerint a bátyja  
Elrejtett egy láda kincset

Valahol a várba?

Állítja az ember, tudja  
Hol a kincs elásva!  
De e hír kendre tartozik,  
Bizony, senki másra!"

Hüledezik egy sort az úr,  
"Még hogy kincs elásva!"  
De túl nagy a hiúsága,  
Nem hagyhatja másra!

Fontoskodva követi hát  
Matyit a szobába,  
Maguk mögött rakás alvó  
Urat hagynak hátra.

Bezárja az ajtót Matyi,  
Kétszer ráfordítja.  
Segítségért kiált az úr...  
Hiába ordítja.

"Látom, nem volt elég kendnek  
Az a három verés!  
Tanácsolom, hogy ne legyen  
Még a négy is kevés!"

Mondja Matyi, s előkapja  
Somvessző pálcáját,  
Ezzel meg is hazudtolja  
Úrfiú álcáját.

Így történt hát, hogy Döbrögi  
Végülis megjavult,  
Negyedik megveréséből  
Igen sokat tanult.

Megtanulta, hogy az ördög  
Soha nem alszik el,  
És hogy az állandó verés  
Eléggé megvisel.

## MEGÉLHETŐ MESÉK

### Novák Benedek Péter (bal)esete

Egyszer volt, hol nem volt. Volt egyszer egy kisfiú. Az anyukája, apukája nem voltak túl-túl gazdagok, de ez a kisfiú nagyon szerette a kinti létet.

Szerette az izgalmakat, a gyors léteket.

Nagyon szeretett sünikre vadászni éjjel. Ő mindig anyukájának mondta este:

– Én majd kimegyek sünikre vadászni.

Anyukája ezt nem engedte meg neki, azt mondta:

– Nem, nem mehetsz ki, mert kint lehül az idő már, és sötét van. Holnap a Málna csoportba kell menned.

A kisfiú nem fogadott szót. Reggel korán felkelt, felöltözött. Megreggelizett gabonapelyhet. Epres ízű fogkrémével, szép fogkeféjével megmosta a fogát, és elindult a közeli erdőbe.

A házuk előtt volt egy erdő. Elindult fára mászni, fel is mászott. De egyszer hirtelen, nagyon magasra mászott, már a lomboknál volt. Jött egy mókus, hirtelen, nagyon gyorsan. Megijedt a kisfiú, és lepottyant a fáról. Egy köre esett, méghozzá a kezére. A keze eltört, és lebénuult. Ezt a kisfiút Péternek hívták.

Anyukája, mikor felkelt, meglátta Péternek a koszos kezét. Kérdezte:

– Mi történt?

A kisfiú sírva fakadt. Vett egy hatalmas levegőt, és egy szuszra mindent elmondott anyukájának, Lillának.

Az anyukáját így hívták, apukáját Gábornak. Ez egy utazós család volt, de le kellett mondani az utazásukat, mert rájöttek, hogy Péter, ahogy leesett, azért volt koszos a keze, mert nagyon beverte, és el is tört. Sajnos vitték a röntgenre megnézetni, de akkor sem volt jó híre a röntgenes bácsinak.

Azt mondta, le kell mondani az utazást, mert nem mehetnek eltört kézzel.

– Ápolni kell azt nyolc hétig. Addigra már megszokják, és nem is fog annyira fájni.

Nagy bánatosan hazamentek este. Ovit is lemondták. Eltört kézzel nem szerették volna beadni az oviba, nehogy kicsúfolják őt, nehogy ne legyenek barátai, rosszul érezze magát, zavarban legyen... Ezért nem vitték el a Málna csoportba.

Viszont a szomszédjukba költözött egy kedves kisfiú. Lacinak hívták, és barátok lettek

Péterrel. Nagyon jókat fogócskáztak, bújócskáztak, és egyszer amikor bújócska-fogócskáztak, és Péter elbújt a fára. Felmászott, hogy ott majd ne lássa meg Laci. De Laci meglátta, és szólt Péternek:



AI kép

– Gyere onnan, úgymint meglátalak!

Péter lement a fáról, de hirtelen egyszer az úton eszeveszett gyorsasággal átment egy mókus. Péter nagyon-nagyon megijedt, majdnem beesett a közeli árokba. Megkérdezte Laci:

– Miért félsz ennyire a mókustól? Az egy nagyon kedves, és nagyon szép állat. Ritkán látható, csak az erdőkben.

Elmondta akkor Péter, hogy hát neki azért van az a nagy zúzódás a kezén, mert eltört a csuklója, és lebénuult a keze.

Laci akkor rájött, hogy amikor ő a hunyó, azért nem tudta olyan jól mozgatni a kezét, amikor rá akart mutatni Lacira, mert hogy eltört a csuklója. Azért nem tudott jó lenni, azért nem tudta jól behunyni a szemét, eltakarni a szemét, amikor bújócskáztak. Laci megígérte, hogy ezt soha senkinek nem fogja elmondani. De egyszer Péter anyukája hirtelen rohanásban jött ki:

– Péter, Péter, jó hírem van! Elviszünk a röntgenes bácsihoz, és ha minden jól megy, akkor elmehetünk nyaralni, mert letelt a nyolc hét.

Péter nagyon megörült ennek. Rögtön beszálltak a kocsiba, felmentek Budapestre, és megnézték a röntgenes bácsival. Megnézte. Péternek már alakulatott a keze, ezért a röntgenes bácsi azt mondta:

– Holnap elmehettek nyaralni, csak még pihenjen egy nagyon picit Péter keze.

Haza is mentek, mert sötét volt, és nagyon hosszú volt az út, azért volt már sötét.

Anyukája befektette gyorsan az ágyba, hogy tudjanak még mesét olvasni, de addig húzta Péter az időt, hogy nem tudtak, ezért rászólt az anyukája:

– Péter, ne bohóckodj, ne másszál fel a falra!

De Péter csak nem akart ágyba feküdni.

Anyukája beparancsolta.

– Holnap kell menned most már tényleg a Málna csoportba, csak délután jössz haza, oké?

Ennek Péter nagyon megörült, rögtön bebújta az ágyba, és nagy horkolással elaludt. Esti mese közepét sem várta meg, olyan fáradt volt már. Reggel felkeltek, és rögtön elindultak a Málna csoportba.

Péter nagyon sokakat nem ismert, mert ő eddig csak otthon kint az udvaron játszott Lacival. Sok fiú, kislány nem ismerte, nagyon zavarban volt már. Ezért odabújt anyukájához.

– Nem, nem szeretnék oviba menni! Nem! Itt akarok maradni itthon.

Anyukája levette magáról Péter kezét.

– Majd délután jövök, hogy elmehessünk nyaralni Szolnokra.

Péter azt mondta:

– Oké, oké, bemegyek ebbe a Málna csoportba.

Talált jó barátokat, már délután el sem akart menni Szolnokra nyaralni. Hazamentek, bepakoltak és indultak föl. Odaértek a szép nyaralójukba. Teli volt szobákkal, a főző nagyobb volt, mint otthon. Volt csigalépcső, volt ott minden. És a kádat szerette legjobban ott Péter, mert ott lehetett a legjobban pancsikolni.

Egyszer reggel felébresztette anyukája, apukája:

– Keljél föl, megyünk a strandra!

– A csésze alakú csúszdán lecsúszhatok? – kérdezte Péter.

– Majd meglátjuk, ha felenged a csúszdás néni.

– Oké! – Péter beleegyezett.

Mentek is a strandra, fel Szolnokra. És akkor nagyon meglepődött. Hatalmas volt a csésze alakú csúszda, nagyobb, mint hitte. De voltak közöttük más

csúszdák is. Először a nagyon picin mentek, utána egyre följebb, és megkérdezte:

– Apu, megkérdezhetjük a csúszdás nénit, hogy lecsúszhatok-e?

Mondta apukája:

– Igen.

Mentek be. Odamentek a csúszdás nénihez, kedvesen megkérdezték:

– Lecsúszhat Péter, a kisfiam a csésze alakú csúszdán?

Mondta a csúszdás néni:

– Igen, hány éves?

– Hét éves vagyok – válaszolt Péter.

– Akkor persze, hogy felmehet.

És mentek. Hatalmas nagy sor volt ott. Már a negyedik lépcsőfokon ott álltak sorjában, hogy lecsúszhassanak a nagy, meredek csúszdán. Péter nagyon izgult. Amikor már a legtetején voltak az utolsó lépcsősornak, akkor olyan magasán voltak, hogy Péter elkezdett szédülni. Nagyon nagy térvíznya lett. A csésze alakú csúszdán végre rákerült a sor. És ők is lecsúszhattak. Kikaptak egy nagy gumit, ami kétszemélyes volt. Megfogták és ráültek ketten. Péter volt elöl, apukája mögötte, hogy tudja fogni.

És elindult Péter. Az elején nagyon, nagyon izgult. Körbe-körbe forgott a gumi, utána hirtelen nagyon magasról előbukkant a nagy meredekség. Péter vissza akart menni, de hát nem lehetett. Sikongott, lecsúszott.

És fölment, lement a kétszemélyes gumi. Már kezdett csökkenni, négyszer-háromszor megcsinálhatták ezt a kört. De minden egyes körnél csökkent a gyorsaság és magasság, ezért már a legvégén nem félt. Lementek és kérdezte anyukája: – Tetszett?

Péter azt mondta:

– Többet nem próbálom ki. Nagyon ijesztő volt, viszont nagyon izgalmas.

Így lett vége a szolnoki nyaralásnak.

Vége.

És akkor egyszer jött-jött-jött egy nagy-nagy, nagy hullám, ami a halacszkákat kisodorta a partra. Jöttek is már, jöttek, éppen akkor jöttek a halászok, és meglátták a hánykolódó halacszkákat. Gondolták, hazaviszik az asszonynak, hogy főzze meg, majd reggelire finom lesz.

Hazavitték, és már az asszony készítette elő a konyhát, mikor a halacska meglátott egy kis díszítő vizet, ami kint volt az udvaron. Egy ilyen kis kerti

## **Novák Benedek A patak útja**

Egyszer volt, hol nem volt, volt egy kis patakocská. Halacszkák éltek benne. Volt egy nagy-nagy halacska király, akinek nem volt más dolga rendszerint, mint a halacszkákat rendben tartani. A tóból ne menjenek ki, a háló közepébe ne menjenek, meg ilyenek.

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja  
patakocská, ami azt tette lehetővé, hogy legalább  
ők életben maradjanak.

Amikor odaértek a patakhoz, a halacska  
király mondta a halacskáknak:

– Itt az idő, ugorjunk valahogy, vagy másszunk ki!

A halacskák uszonyukkal csapkodva végül fel  
tudtak kapaszkodni a farkukkal kampószerűen a  
vödör szélére. Feltornázták magukat, és nagy erővel  
belelőkték magukat a vízbe.



AI kép

A vízben találták a csobogó erősen áramló  
részét, amibe minden halacska belefért. A halacskák  
mentek is. Egy ismert erdőbe vitte őket. A két halász  
már mutatta volna meg az asszonynak, hogy milyen  
szép fogást csináltak, halásztak, amikor rájöttek,  
hogy a vödörben egy kis morzsadarabka– annyi hal  
sincs. Az asszony ott állt a férjével együtt  
meglepődve, elporolta rendesen a feneküket, hogy  
mit csináltak: nincs étel otthon, miért nem hoztak?

Gondolták is, hogy biztos a kis patakban  
lehetnek a halacskák.

A halacska király így-úgy tűnődött, talán  
hogy tudnak visszamenni, amikor rájött, hogy ez  
ugyanaz a part, csak hát az a baj, hogy messzebb  
vannak attól, ahol éltek. Vissza is úsztak oda, mert az  
út nem sok idő volt, csak pár perc, és a halacska  
király meg is látta az otthonukat.

Így hát éltek boldogan, de jött egy nagy, ordas  
farkas, aki látta, hogy ott vannak a halacskák.

Csakhogy ő nem szerette a vizet. Ahogy  
álldogált a patak szélén, odajött egyszer egy ember,  
ott találta, és elkergette az ordast. Kifogta a  
halacskákat, beletette őket a kis patakjukba, hogy ott  
már semmilyen veszély nem fogja érni őket.

De a macskája azért bent volt a házban, és  
megérezte az illatot kintről, hogy valami van a  
közelben. Ki is somfordált az udvarra, megnézte a

patakat, hát látta, hogy nem más illatot érzett, mint  
ezeknek a vidám kis halacskáknak az illatát.

Egyik halacska olyan butus volt, hogy  
felugrott, a macska odaugrott, elkapta. De a gazda  
éppen ment locsolni a növényeket, mert már nagyon  
el voltak hervadva. Meglátta a macskát, mit tesz,  
kivitte az utcára, a halacskát pedig visszatette. Volt  
egy pici seb rajta, azt meggyógyította, és utána rakta  
vissza.

A kitett macska meg talált egy új szomszédot,  
aki nagyon gazdag volt. Elárulta neki, hogy milyen  
finom halacskák voltak ott a vízben. Nekik épp alig  
volt ételük otthon. Már akartak menni a boltba,  
amikor a cica nyávogását meghallották. Odamentek,  
mit nyávog ez? Hát hallották, hogy valamit itt  
pletykál. A cica meglátta az érdeklődést. Átment a  
szomszédba. A gazdag szomszédok nem mentek  
utána, csak nézték, hova megy. Látták, hogy egy  
patakhoz ment, amiben halacskák vannak. De  
gyorsan visszament a macska, mert félt a régi  
gazdájától, hogy újra jönni fog és elkergeti.

Így hát gyorsan befogadták az új szomszédok  
a szép kis cirmos cicát, italt adtak neki, hogy ilyen jó  
volt hozzájuk. Büszkék voltak rá.

Pár nap múlva jött egy nagy vásár, amin  
kutyák voltak eladók. A gazdag asszonynak  
megtetszett egy szép, nagy, fekete kutya. Agár volt az  
bizony, nem más fajta.

Meg akarta vetetni, hogy majd így meg úgy jó  
lesz: a macskát bent tartják, a kutyát kint, vagy a  
macskát kint, a kutyát bent. És hát rábeszélte az urát,  
hogy majd jól megveszik.

Meg is vették, csak a szegény kutyát ki is  
kellett rakni az utcára hamarosan kóbor kutyának. Az  
volt a baj, hogy belement egy tüske a lábába, nem  
tudták kiszedni. Így már semmi haszna nem volt,  
semmi szegénynek. Szívtelenül kidobták.

Visszanézett a házba, mert annyi helye volt,  
hogy felkapaszkodjon, és fel is kapaszkodott egy kis  
cserepes részen. Így hát meg tudta látni a macskát  
bent kényeskedni.

Visszament. A gazdi éppen kiment, a kutya  
meg beosont, és a macskát ellopta.

Keresték, mert nekik kellett volna étel. Hát  
szegények maradjanak? Ki fog nekik pecázni? Így  
hát a macska keresésre indultak. Mikor beértek egy  
házba, amibe egy bölcs anyó lakott. Az udvara  
végében csordogált a patak egy része, egy szép  
hosszú szakasz.

Bementek a házába, és megkérdezték:

– Nem látta a macskánkat? Nem találjuk, és étel kell  
nekünk, a pénzünket meg nem akarjuk elkölteni,  
mert az még kell – fukarkodtak.

Az öreganyó ebből már tudta, hogy ezek nem szegények, hanem gazdagok. Mondott nekik egy bölcs dolgot. Azt mondta, hogy a fia úgy lett szegény, hogy előtte gazdag volt. Mindenre elköltötte feleslegesen a pénzét, és így lett belőle szegény ember. Végül mégis arra akarta őket rábeszélni, hogy miért kell ez a pénz nekik annyira? Miért kell? Miért kell? Költsék nyugodtan, ha van.

Közben viszont a macska nála volt a hátsó kertben.

Így hát rá is beszélte őket. Hazamentek a gazdagok, hogy majd vesznek újabb macskát, ő is biztos ilyen okos lesz és mindenben segít. Meg is vették, csak az annyiba került, hogy az összes pénzük ráment, szegény emberek lettek.

Szegények maradtak a gazdagok, az öregasszony jól élt, mert a macska nála volt és ugyanúgy segített neki, mint korábban a gazdagoknak. A halacsok szép kilátással éltek a patakjukban, megtanulták, hogy többet ne ugráljanak ki a partra. A halászok először éhesek maradtak, mert nem találtak több partra vetett halat. Ezután hamuban sült friss, ropogós cipót ettek, amit a feleségük süített nekik. A kutya finom pulykacsontot rágott az öreganyónál, békességben élt a macskával.

Ilyen lett az az utca, amit körbejárt a kis halacsokacsapat a patak nagy sodrásával.

## **Pintér Amádé Hangyakirálynő**

Egyszer a hangyakirálynő a trónján ülve hangosan gondolkodott arról, hogy milyen magányos ő, mert csak ott kell üldögélnie a székében és süttetni a hasát és letenni a petéket, akikkel sajnos nem tudott ő sem beszélgetni.

A hangyakirálynőt Lilinek hívták. A kis méretű feketehangyákhoz tartozott. Aranyháromszög koronája volt és ezüst palástja. A trónszéke barna volt, kartámlája arany, az ülése puhítója moha. A fenekénél volt egy lyuk, hogy ne kelljen felállnia és azon potyoghasson a sok pete. A trónteret a lárvák fala vette körül, ahol sorakoztak.

Lili királynő sóhajtott és azon is elgondolkodott, hogy miért nem lehet rendes, munkáshangya? Akkor nem kellene annyi halált néznie, hiszen ő hosszúéletű, de a munkások gyorsan meghalnak, minek kell megélnie, míg újabb és újabb gyerekei elpusztulnak? Amikor erre gondolt mindig nagyon szomorú lett. Nem kárpótolta, hogy születnek is. Még amiatt is szomorú volt, hogy amikor meglátta őt egy idegen bolyból jövő hangya, mindig elijedt,

mert nagyobb is volt, mint a munkások. A sajátjai nem félték tőle ez jó volt.

Egyszer, amikor a hangyakirálynő kiment sétálni, nagyon megörült, ugyanis találkozott egy olyan hangyabollyal, ahol a munkások is akkorák voltak, mint ők. Így nem ijedtek meg tőle. Végre meg tudta osztani valakivel bűját-baját. Az óriáshangyák meg örültek, hogy találtak még egy nagy hangyát, még egy jó munkásnak valót.

– Gyorsan! – szolt egy kis hangyájának Lili, aki lány volt. – Átadom neked a helyet! Legyél te a királynő! Keress magadnak párt! Én elmegyek az óriáshangyákhoz!

A kishangya lány csodálkozott. Nem tudta, milyen a királynő sorsa, mi a dolga. Nem értette, azt sem, miért akar elmenni. De szót fogadott a parancsnak, mert engedelmes volt és nem tudta milyen rossz királynőnek lenni, mert még nem volt az.

Lili királynő beállt munkásnak az óriáshangyák közé. Az tetszett neki, hogy tud beszélgetni munka közben a többiekkel, tud önállóan enni, nem kell hozatnia, sokat mozoghat és nem különbözik a többiektől. A kicsinyei sem hiányoztak neki, mert elment néha meglátogatni a másik hangyabolyt. Ami zavarta, hogy mivel egyszer már be volt pározva, folyamatosan születtek a petéi, akik elszóródtak dolgozás közben és nem keltek ki.

Egyszer, amikor Lili az óriáshangyabolyban sétálgatott, meglátta az ottani királynőt, aki még nagyobb volt, mint az óriáshangyák. Ő is ugyanazon gondolkodott, mint ő előzőleg, nem rég. Kicsit közelebb ment a kis királynő a nagy királynőhöz és elmesélték, hogy ugyanazon gondolkodtak, így összebarátkoztak, hiába volt méretkülönbség.

Ezentúl, amiket Lili szült petéket, azokat is megtartották, így ebben a bolyban lett kicsi és nagy hangya is, így lett egy jó vegyes boly, minden munkásuk bőven elegendő lett, mert nagyon sokan voltak, és a királynők sem maradtak magányosak.

## **Pintér Amádé Dobó István, az udvari főgombász**

Egyszer volt, hol nem volt egy ember, Dobó István, egy nemesúr és katona, úgy 500 évvel ezelőtt, aki egyszer átsétált a szomszédjához. A szomszéd háza olyan volt, mint egy légyölő galóca, gomba formájú, piros és fehér pöttyös. Dobó ezt meglátva haragra gyúlt. Elkezdte a fehér pettyeket rohadt paradicsommal dobálni és céklával is bekente úgy, hogy a fehér részen húzogatta a lila zöltséget. Mindezt azért tette, mert fel nem foghatta, miért lakik

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja  
valaki egy mérgező fajról mintázott épületben. Erre a szomszéd sértetten feljelentette a királynak rongálásért, de az okot elfelejtette megemlíteni.

Pár nap múlva érkezett egy szekér Dobó kastélyához, ami úgy nézett ki, hogy volt egy hosszú lakásrendszer, aminek minden szoba felett tornya épült, aminek tetején egy rúdon csengettyűk lógtak. Ha valaki csengetni akart, annak a keresett ember szobájához tartozó madzagot kellett meghúznia. Dobó felesége éppen egy másik vármegyében a barátnőjénél tartózkodott, így a férfi egyedül volt otthon leszámítva a szolgálkat. A kocsit Dobóért jött, el kellett vele utaznia a királyhoz, aki ezt kérdezte tőle:

– Miért bántod a szomszédod házát?  
– Felséges királyom, életem, halálom kezébe ajánlom, de nem én tehetek róla! Ő vett példát egy gonosz gombáról!

A király elgondolkodott, végül bölcs döntést hozott.

– Kapsz egy kitüntetést, ami az lesz, hogy lelkiismeretes odafigyelésedért kinevezlek az ország főgombászává. De büntetést is adok. Kérek ötszáz aranypénzt, amiből a szomszédod ki tudja javítani a lakhelyét.

– Ráér egy év múlva, felség? – kérdezett vissza Dobó.

– Nem. Már miért is érne rá? – ezért a katona kénytelen volt most odaadni a pénzt.

– De drága királyom, így nem marad vagyonom kicserélni a csengőim rozsdásodó vezetékét. Kaphatnék egy tekercs drótot is az udvari gombászcím mellé?

– Természetesen – mosolyodott el az uralkodó.

Amikor Dobó hazaért, a felesége is már otthon volt. Megtudva, hogy mi történt, nevetve így szólt a férjéhez:

2. évfolyam, 1. szám

– Akkor, kérlek, szedj nekem egy nagy kosár gombát az erdőből!

Dobó hozott is hamar és a konyhásokkal együtt egy remek gombapaprikást főztek belőle. Másnap is szeretett volna kilovagolni a várúr, mert nagyon finomra sikeredett az étel és még keresni akart gombákat, amikor is az történt, hogy a paripáját megcsípte egy bolha, mire az véletlenül belerúgott gazdájába. De akkorát, hogy egészen az egri várig repült tőle.

Éppen jókor szállt oda, mert akkor jött a törökök támadása. Dobó hősiesen harcolt, mind lenyírta az ellenség fejét, kivéve egynek. Vele nem túlzottan sikeredett elbánnia.

Egy kövér, magas és hatalmas nyelvű, turbános fickó volt jó nagy, kettő méteres karddal, háromméteres lándzsával és önmagától is óriásibb pajzsral. Csak úgy sikerült őt leküzdeni, hogy Dobó a zsebében maradt csengőkötelet rákötötte a pajzsra, azt megrántotta, amitől a pajzs ledőlt, az ellenség védtelen maradt és ekkor Dobó gyorsan beleboxolt a gyomrába. Ettől a török elájult. Dobó az óriási pajzsral ütötte agyon.

A csata végére érkezett meg a király az embereivel, mert messziről jöttek, Budáról.

– Gratulálok! – mondta az uralkodó. – Visszaadom a vagyoned a hőstettedért.

– Köszönöm, uram – felelt Dobó. – De a csengődrót nélkül nem ment volna.

A visszakapott aranyak egyikén a vitéz vett egy lovat a makrancos otthoni helyett és elindult haza. Útközben szedett annyi gombát, hogy a fején és a két kezében is nagy kosarakban cipelte, meg még a lovára sem tudott felülni, mert azt is megpakolta tele kosarakkal.

Így érkezett haza kastélyába, ahol nagy Gombaünnepet hirdetett a környék összes lakosának.



színező

## **HITELES HIRDETÉSEK**

Lehet jelentkezni a Kis Alkotók Köre mentorprogramjába, ahol havi rendszerességű, online irodalmi feladatokban tudtok részt venni, illetve folyamatában kaphattok véleményezést alkotásaitokra. Ha érdekel a lehetőség, írjatok a [szepegb@gmail.com](mailto:szepegb@gmail.com) emailcímre!